

In gesprek met An van Niftrik

Moeder van een beroemd kind

Wie nog niet weet hoe de carrière van Ruud van Nistelrooij tot nu toe verliep, kan in de internetencyclopedie Wikipedia een uitgebreide beschrijving vinden van elke stap die hij zette. Voetbalfans zal het daarom niet verbazen dat heel Maasdonk apetrots is op hem. Een artikel in het afscheidsboek bij de gemeentelijke herindeling lag dan ook voor de hand. Al lezend en onderzoekend rijpte het idee om het onderwerp van onze bewondering eens van een heel andere kant te benaderen. Kijkt u mee naar onze beroemdste Maasdonker, door de ogen van zijn moeder, An van Niftrik.

Ze oogt jong en haar rustige bewegingen verraden van wie de wereldberoemde voetballer zijn ontspannen uitstraling heeft. Overigens heeft hij ook duidelijke trekken van zijn vader, van wie An een aantal jaren geleden in harmonie scheidde; ze gunnen elkaar het beste. Het moet een vreemde gewaarwording zijn als je in een klein dorp woont en je wereld op zijn kop gaat omdat een van je kinderen een bijzonder talent heeft. Ze relativiseert dat het eigenlijk wel meevalt: “Zoiets gaat geleidelijk, je groeit erin. Hoe leuk Ruud ook voetbalde, toen hij klein was kon je echt nog niet zien dat hij ooit profvoetballer zou worden. Wel zagen we dat hij een doorzetter was, net als zijn broer Ron en zus Anneke. We hebben hen alle drie altijd gesteund in hun wensen en beslissingen over sport, school en carrière, ik denk dat alle ouders dat doen. Ruud was als kind al een doorzettertje, hij wilde al vroeg alles ‘zelf doen’. Dat gold voor het ‘boekje lezen’ op school maar ook voor andere dingen dus ook voor het voetballen. Je zag hem oefenen en oefenen, net zolang tot hij het goed kon. En als zijn training bij *Nooit Gedacht* eens niet doorging dan bleef hij een beetje kijken bij de training van de grotere jongens in de hoop dat hij mee mocht doen, en dat gebeurde dan ook.”

Toch moet er een moment zijn geweest dat er wezenlijk iets veranderde in haar leven?

“Nou, ik heb nooit staan gillen langs de lijn of zo, maar toen Ruud als zeventienjarige ineens mee mocht doen in het eerste van FC Den Bosch, was ik toch wel heel trots op hem. Maar we bleven nuchter. We hebben hem altijd op het hart gedrukt om in elk geval zijn opleiding MBO Detailhandel af te maken en dat heeft hij ook gedaan. Want , en zo heb ik het ook letterlijk tegen hem gezegd: er zijn niet zoveel Marco’s van Basten.”

Het begin

Zowel Ruud als zijn jongere broer Ron voetballen aanvankelijk bij de jeugd van FC Den Bosch. An herinnert zich de maaltijden die ze op de trainingsdagen thuis klaarmaakte en naar het stadion bracht om het leven zo normaal mogelijk te laten verlopen voor haar zonen. Na de training werden de jongens dan thuisgebracht door het busje van de club.

Als Ron het voetbal voor gezien houdt en Ruud in het eerste elftal speelt, haalt ze hem stevast op als de spelersbus hem na uitwedstrijden afzet aan het kruispunt van de toenmalige Rijksweg. “Dan reed ik er met zijn fiets aan de hand naartoe en fietsten we samen naar huis. Soms in de stromende regen maar dat vonden we niet erg. Ik vond het gezellig en hoorde hem graag vertellen over de wedstrijd. Dat is hij trouwens altijd blijven doen. Waar ter wereld hij ook voetbalde, na de wedstrijd belde hij altijd even naar huis. Toen hij als eenentwintigjarige bij Heerenveen ging voetballen, veranderde er natuurlijk wel wat. Hij was daar helemaal alleen en dan zo ver van huis.”

Ruud heeft dan al enige tijd verkering met Leontien, die hij op school leerde kennen, maar omdat zij eerst de HEAO wil afmaken, is er van samenwonen nog geen sprake. Grote zorgen heeft An zich echter nooit gemaakt want: “Ook aan dit hoofdstuk begon hij met hetzelfde doorzettingsvermogen. Mijn vader en ik gingen graag naar zijn wedstrijden kijken. En de club was heel aardig voor hem. Regelmatig werd hij bij iemand thuis uitgenodigd om te eten en met veel

mensen uit die tijd, zoals Foppe de Haan, heeft hij nog altijd contact.” Haar vader is overigens de Geffense Hasje van Niftrik, zelf ooit een begenadigd voetballer.

Groeiende bekendheid

Iets wat erbij hoort als je bekender wordt, is fanmail en voor Ruud is het ondoenlijk om zelf al die brieven en kaarten te beantwoorden. Aanvankelijk doet An dat dan ook voor hem, maar als hij in 1998 bij PSV gaat voetballen, staan de bakken met post soms tot aan het plafond opgestapeld en groeit het ook haar boven het hoofd. Gelukkig kan ze dit werk voortaan overlaten aan PSV, die voor alle spelers de fanmail verzorgt. Wat ook onderdeel van je leven wordt, is de belangstelling van de pers en die groeit naarmate je bekender wordt. Vanaf het allereerste moment is het duidelijk dat Ruud best de pers te woord wil staan maar dat zijn familie met rust gelaten moet worden. “Dat is achteraf een goede beslissing geweest”, zegt An, “want we kunnen ons vrij blijven bewegen. Ik zal ook nooit zeggen ‘ik ben de moeder van’. Begrijp me goed, ik ben ontzettend trots op hem, maar ik vind het fijn om in de anonimiteit te blijven. Voor Ruud is al die aandacht niet altijd gemakkelijk want hoe hoger je klimt, hoe harder de wereld om je heen wordt. Meer mensen die je naar de mond praten of die iets van je willen en hoewel jij dezelfde gebleven bent, wordt er toch anders en soms kritischer naar je gekeken. Hij heeft nooit geleerd hoe hij met de pers moet omgaan maar hij is altijd op zijn gevoel afgegaan en ik denk dat dat het beste werkt.”

Aangeboren nuchterheid

Dat opvoeding en achtergrond daar een belangrijke rol in spelen is wel duidelijk. An zelf heeft duidelijke normen en waarden en een aangeboren nuchterheid. Die nuchterheid zie je ook in interviews met haar voetballende zoon. Maar wat maakt dat je het hoofd koel kunt houden?

“Om te kunnen slagen in de voetbalwereld moet je om te beginnen natuurlijk goed kunnen voetballen. Maar in je hoofd moet het ook allemaal goed zitten. En je moet een beetje hardheid hebben, ook naar jezelf toe. Wat dat betreft heeft Ruud vroeg volwassen moeten worden. Het heeft ons allemaal sterker gemaakt, al die aandacht en die andere wereld waarin je meegezogen wordt. Alle drie mijn kinderen zijn mondiger en sterker geworden door die ervaringen.”

Maar feit blijft dat alle ogen op Ruud gericht zijn.

“Ja, dat is weleens ongemakkelijk want altijd als mensen je zien, vragen ze hoe het met Ruud is. Goed, zeg ik dan, en met Ron en Anneke gaat het ook goed.” Dan glimlachend: “Ja, ik ben moeder van drie kinderen! Tussen mij en mijn kinderen is het altijd nog hetzelfde. Ik ben er trots op als ik Ruud voor de Amerikaanse TV commentaar zie leveren bij het WK, en ik ben net zo trots op de prestaties van Ron en Anneke.” Ron is sales manager regio Zuid bij een grote afvalverwerker en Anneke, die van oorsprong schoonheidsspecialist en visagist was, maakte een carrièreswitch en koos voor de wereld van de makelaardij. An zelf werkt in de herenmode en hoopt dat nog lang te blijven doen. “En als we bij elkaar zijn is het nog net zoals vroeger” zegt An. Met één verschil, want An is inmiddels oma van vijf kleinkinderen.

Als je alle wapenfeiten kent en alle gewonnen prijzen, alle titels en alle prestaties in ogenschouw neemt, dan is het verbazend dat Ruud van Nistelrooij zo gewoon is gebleven. Hij herstelde van een gescheurde knieband, waarvoor hij gedisciplineerd maandenlang revalideerde en presteerde het om alsnog – en voor een hoger transferbedrag – naar Manchester United te gaan. Hij speelde in zijn voetbalcarrière met voetballers als Beckham en Ronaldo, hij hoort bij de Europese topscorers, hij draagt vleiende bijnamen als *008 License to score*, *Van the Man* en *The Ruud Devil*. En bovendien passeerde hij met 35 gescoorde doelpunten, grootheden als Crujff en Lenstra op de Topscorerslijst van het Nederlands Elftal!

Het is natuurlijk niet gek dat mensen overenthousiast reageren als hij in de buurt is. Dat hij ondanks alles met twee benen op de grond bleef, dankt hij aan het degelijke ‘nestje’ waarin hij geboren werd. “Die nuchterheid helpt hem ook bij het beoordelen van persverzoeken”, zegt An, “zoals bij de documentaire over Louis van Gaal. Hij zal altijd eerlijk en in alle rust overwegen of zijn medewerking

een doel dient en altijd zal fatsoen het winnen van sensatiezucht of loyaliteit om de verkeerde redenen.“

Geffen, en ook de andere Maasdonkse dorpen, vormen de omgeving waarin hij zich vrij kan bewegen. De nuchtere Maasdonker zal hem joviaal begroeten maar gunt hem verder de ruimte. En dat geeft hem weer lucht om in te gaan op verzoeken om een prijs uit te reiken of het zetten van een handtekening op het shirtje van jonge voetballers.

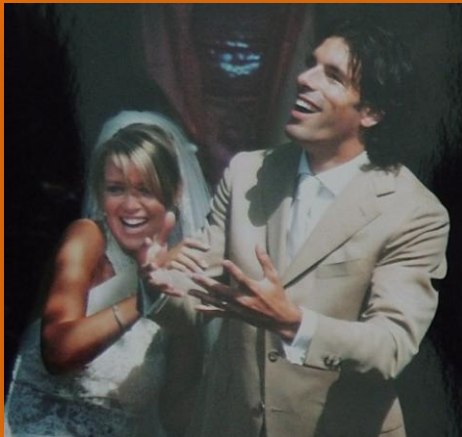

Huwelijk

Op 10 juli 2004 trouwen Ruud en Leontien in de prachtige Maria Magdalenakerk in Geffen. “De kerk waar Ruud, Ron en Anneke gedoopt zijn”, zegt An. Ze heeft er goede herinneringen aan. Het is mooie symboliek en inderdaad is het een prachtige kerk om je huwelijk te laten inzegenen. Maar ja, als je een van de topscorers van het Europese voetbal bent, is er overweldigende belangstelling uit binnen- en buitenland en is er politiebegeleiding nodig om je van thuis naar raadhuis, kerk en feestlocatie te

brenghen. Vooral bij de kerk is het even heel druk omdat veel Geffenaren zelf ook willen kijken hoe hun beroemde dorpsgenoot gaat trouwen. Sommigen lukt het zelfs om er een foto van te maken tussen alle door de wol geverfde persfotografen. Gelukkig kan het bruidspaar de rest van de dag in alle beslotenheid – voor zover mogelijk – met familie en genodigden het huwelijk vieren. An glimlacht bij de herinnering aan deze dag en besluit: “Ja, en van daaruit samen verder.”

An is blij met haar nuchtere schoondochter: “Het begrip voetbalvrouw wordt eigenlijk in het negatieve getrokken door een paar vrouwen en door televisieprogramma’s over dat fenomeen en dat is jammer. Ik ken zoveel leuke stellen in de voetballerij, en zulke aardige en leuke vrouwen.”

Nieuwe uitdaging

De tijd vliegt want 2004 ligt alweer tien jaar achter ons. Ruud besloot in 2012 te stoppen met voetballen maar zit niet stil. Samen met Leontien heeft hij een SOS familiehuis in Mexico gefinancierd. Daarnaast is hij sponsor van de jeugdopleiding van FC Den Bosch en stichter van de Ruud van Nistelrooy Academy, die kinderen de kans biedt hun talenten te ontwikkelen.

En sinds 2014 is hij assistent-trainer van bondscoach Guus Hiddink. Het begin van een nieuwe, uitdagende carrière in het voetbal? Maasdonk en omstreken zullen hem nieuwsgierig en welwillend volgen. Heel Nederland trouwens ook!